

- 2) vai LESD 49. un nākamie un 56. un nākamie panti un principi, kas ir apstiprināti iepriekš minētajā Eiropas Savienības Tiesas 2012. gada 16. februāra spriedumā [apvienotajās lietās C-72/10 un C-77/10], ir jāinterpretē tādējādi, ka tie nepieļauj to, ka prasība pagaidu kārtā novienādot koncesiju derīguma termiņu, ir atbilstošs attaisnojums saīsinātam uzaicinājumā iesniegt piedāvājumu publiskā iepirkuma procedūrā paredzēto koncesiju derīguma termiņam salīdzinājumā ar to koncesiju termiņu, kas tika piešķirtas iepriekš?

Prasība, kas celta 2014. gada 3. novembrī – Eiropas Komisija/Francijas Republika

(Lieta C-485/14)

(2015/C 007/24)

Tiesvedības valoda – franču

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Eiropas Komisija (pārstāvji – J.-F. Brakeland un W. Roels)

Atbildētāja: Francijas Republika

Prasītājas prasījumi:

- atzīt, ka, atbrīvojot no nodokļa, kas maksājams par īpašuma tiesību nodošanu bez atlīdzības, ziedojumus un novēlējumus publisko tiesību organizācijām vai sabiedriskā labuma organizācijām tikai tad, ja minētās organizācijas ir reģistrētas Francijā vai dalībvalstī vai Eiropas Ekonomikas zonas dalībvalstī, kas ar Franciju ir noslēgusi divpusēju konvenciju, Francijas Republika nav izpildījusi Līguma par Eiropas Savienības darbību 63. pantā un Līguma par Eiropas Ekonomikas zonu 40. pantā paredzētos pienākumus, un
- piespriest Francijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Komisija uzskata, ka atbilstoši Francijas tiesiskajam regulējumam – kā to ir interpretējusi nodokļu administrācija – no nodokļa, kas maksājams par īpašuma tiesību nodošanu bez atlīdzības, tiek atbrīvoti ziedojumi un novēlējumi publisko tiesību organizācijām vai sabiedriskā labuma organizācijām tikai tad, ja minētās organizācijas ir reģistrētas Francijā vai dalībvalstī vai Eiropas Ekonomikas zonas dalībvalstī, kas ar Franciju ir noslēgusi divpusēju konvenciju. Komisija uzskata, ka tas ir EKL 56. pantā un EEZ līguma 40. pantā paredzētas kapitāla aprites ierobežojums.

Šis izvēles attaisnošanai Francijas Republika galvenokārt apgalvo, ka Francijas tiesiskajā regulējumā tiek nošķirti nodokļu maksātāji, kuri neatrodas objektīvi salīdzināmā situācijā, un, pakārtoti, atsauca uz vispārējo interešu apsvērumiem, kas balstīti uz vajadzību nodrošināt nodokļu piedziņu.

Komisija apstrīd šo attaisnojumu. Atbilstoši Komisijas apgalvotajam strīdīgajās tiesību normās ir noteikta atšķirība atbilstoši tikai ģeogrāfiskajiem kritērijiem. Turklāt Komisija uzskata, ka atsauce uz vispārējo interešu apsvērumiem neatbilst judikatūrā un it īpaši spriedumā *Persche* ⁽¹⁾ noteiktajiem kritērijiem. Visbeidzot Komisija uzskata, ka kapitāla aprites ierobežojums katrā ziņā ir nesamērīgs.

⁽¹⁾ Spriedums *Persche*, C-318/07, ECLI:EU:C:2009:33.